

Reglen staa sig ved først at ansætte en saadan Mand, naar Diebliffet kommer, idet man saa iøvrigt blot i Tide sørger for, at der er et tilstrækkeligt Antal Personer, som have faaet den nødvendige Forberedelse dertil, og blandt hvem man kan vælge. Jeg tvivler ikke om, at den ærede Minister saa vel som enhver anden Kriags- og Marinebestyrelse, der har været tidligere, hvert Diebliff har det paa det Rene, hvem han vilde vælge, dersom en saadan Post skulde besætted imorgen, og jeg tror, at det er rigtigt at ordne det saaledes, at der er flere Folk, som ifølge deres tjenstlige Virksomhed have faaet Leilighed til at uddanne sig dertil. Derfor bør man efter min Opfattelse helst vente med at ansætte den Raagjældende til selve Mobiliseringsdiebliffet. Skulde jeg imidlertid paapege Nogen, der under den bestaaende Fredsorganisation var den, det var naturligt at ansætte i en saadan Post, skal jeg ogsaa gjerne gjøre det — iøvrigt kun som en Tanke, jeg henkaster, og slet ikke som et Forslag, som jeg paa nogen Maade skal sige er modent, fordi jeg ikke har haft særlig Leilighed til at gjøre dette Spørgsmaal til Gjenstand for Studium. Skulde jeg paapege nogen Mand, vilde jeg sige, at den, det var naturligt at vælge efter Organisationen, var Generalinspektøren for Sø- og Landartilleriet; han staaer med det ene Ben i det ene Børn og med det andet i det andet og har derfor mest Kjendskab til begge Sider, men iøvrigt skal jeg gjentage, at dette kun er en Tanke, jeg henkaster uden paa nogen Maade at ville fremsætte det som et Forslag, som jeg vil forfægte og staa ved, dersom der fra anden Side kunde fremføres Grunde derimod, som maatte kunne overbevise mig om det Urigtige deri. Hvad jeg her har nævnt, har altsaa angaaet Spørgsmaalet om Kommandoførelsen med Hensyn til alle Forhold ved Søbestyrelsen, Torpedovæsenet og Flaaden, men jeg gjentager, at det foreligger ikke i selve Flertallets Ændringsforslag, idet dette gaar ud paa noget ganske Andet, nemlig at omlægge hele Personellet fra Artilleriofficers- til Søofficers-Korpsen.

Jeg er nu mod min Villie kommen til at udtale mig lidt længere om disse Spørgsmaal, end jeg egentlig kunde tænke mig. Jeg skal nu ganske kortelig resumere, hvorfor jeg for mit Vedkommende ikke er enig med Flertallet i disse Spørgsmaal. Jeg kan derom sige, at efter min Opfattelse gaa de fleste af Flertallets Ændringer ikke ud paa at lette Flaaden dens Hovedopgave. Flertallet giver ikke Flaaden det Materiel, som den trænger til, uden paa en Betingelse, der efter min Opfattelse er Materiellets Anskaffelse og dets snarlige Anskaffelse fuldstændig uvedkommende. Flertallet giver ikke et større og ikke et bedre Personel, end vi have; det ødelægger Søofficersskolen, og Resultatet deraf er, at jeg siger, at skulle vi have Flertallets Forslag, saaledes som det har formuleret det, saa vilde jeg meget hellere

blive staaende uden nogen som helst Revision ved Loven af 24de April 1868; saa renoncerer jeg paa den ene Kommandør og den ene Underofficer, der gives, men beholder Søofficersskolen og paa mange andre Punkter noget Bedre. Kan jeg ikke faae Ministerens Forslag, der er en Forbedring, vil jeg ikke have de Herrer, thi, idet de stille sig saaledes, at de ikke give Flaaden, hvad den trænger til, og hvad der behøves til at lette dens Opgave, søge de at troste den ved at give den en hel Del andre Smaaopgaver, som Intet have at betyde. Det, de gjøre, er at stille nogle Udsigter op for den, til at den maa faae Lov til at være med til et Par andre Smaaopgaver. De Herrer give Flaaden Udsigt til at faae Torpedotjenesten; men denne Udsigt fjernes til en ubestemmelig Fremtid derved, at den knyttes til Sølovens Krafttræden, for hvilken ikke et eneste Menneske er i Stand til at beregne Tidspunktet. Og dernæst give de en Udsigt til at faae en Forøgelse af Søofficerskorpsen ved Hjælp af en Fortjeneste, hvis Pladser helst maa besætted med Artilleriofficere, der bedre kunne gjøre Tjenesten der, og om hvilken der ikke er Grund til at tro, at Søofficererne skulde bryde sig synderlig om at faae den. Derfor siger jeg, at det Standpunkt, som Flertallet indtager, og som er fremkommet ved forskjellige Ændringsforslag, er ligesom skadeligt for Flaadens Udvikling, og derfor kan jeg ikke gaa med dertil. Kunne vi ikke faae Noget, der omtrent ligner Ministerens Forslag som Grundlag — jeg skal selvfølgelig være fuldstændig villig til, dersom vi kunne blive enige om i Virkeligheden at bevare dette Grundlag, at gaa ind paa Ændringer i det Mindre — saa lad os hellere blive fritagne for Revisionen og blive staaende ved den Lov, vi have; den er dog bedre, end hvad Flertallet foreslaar.

Naar derfor Flertallet i sin Betænkning siger saadanne Ting, som at det tilraader, at „lægge forholdsvis større Vægt paa Søværnet end hidtil“, at „Rigets Forsvar kræver en kraftig og tidsvarende Udvikling af vort Søværn“, saa forstaar jeg det aldeles ikke, saa kan jeg ikke se Andet, end at der er en grusom Uoverensstemmelse mellem dets Ord og dets Handlinger; i Gjærning giver det Intet, i alle Tilfælde foreløbig aldeles Intet, og derfor er det mig uforstaaeligt. Jeg kan ikke se Andet, end at dets store Kjærlighed til Flaaden er en Kjærlighed paa Papiret, det er Kjærlighedsløfter, som ikke blive holdte. (Afbrydelse.) Et æret Medlem her bagved siger: Kjærlighedsbreve; aa, ja, man kan ogsaa sige: Giftermaalsløfter af den Slags, som Don Juan giver, naar han staaer lige over for en ung og trokyldig Pige, som han vil forføre; men, mine Herrer, De ere blevne opdagede, fuldstændig opdagede.

Jeg tror nu ikke, at det ærede Flertal skal